

БЪГСТВОТО НА ПОПОВАТА ЛЪЖИЧКА

Поповата лъжичка се роди въ едно малко блато, цѣлото обрасло съ водни тревн. Майки ѝ, старата Кекерица, я посъветва:

— Отъ тукъ да не излизашъ. По цѣлото течение на селската рѣчица нѣма похубаво блато отъ това.

И заживѣ поповата лъжичка, но благодарна не остана. Много грозни ѝ се виждаха сжществата, които населяваха този прекрасенъ кѣтъ. Жабитѣ бѣха сиви и лигави, пиявицитѣ ходѣха сгърчени като пребити, рибкитѣ бѣха малки, сплескани, съ изпъкнали, зачервени очи. Поповата лъжичка гледаше гѣвката си опашчица, гледаше мазното си коремче и въздишаше:

— Ахъ! Защо се родихъ срѣдъ този грозенъ свѣтъ, защо?

Единъ день, когато тя бѣше излѣзла къмъ края на блатото, къмъ нея приближи малко жабче, разчекнато отъ доволство и радостъ.

— Нали приятно се живѣе въ нашето блато? — обърна се жабчето. — Особено ноше.

— Не знамъ! — отвърна троснато поповата лъжичка.

— Ти си още малка, та заспивашъ рано, — продължи жабчето. — Но тази ношъ да не лѣгашъ: ще има голѣмъ концертъ. Отъ съседнитѣ блага сж дошли най-голѣмитѣ жаби-пѣвици.

— Не искамъ да зная вашитѣ отвратителни крѣсъци! — отвърна още по-сърдито поповата лъжичка.

— Охо! — дръпна се жабчето. — Че ти, сестрице, за каква се мислишъ?

— Обиждашъ ме! Азъ не съмъ ти никаква сестрица!

— Ква-ква-ква! — наду се отъ смѣхъ жабчето. — Още малко и ти ще станешъ жаба като мене и като всички други жаби...

— Никога нѣма да стана като васъ, никога! — извика гнѣвно поповата лъжичка и